

РЪВЛЕНИЕ ПІ.

(Отварятъ се вратата, влиза Люба).

Добра: (Въ себе си): Моята маса! (всичко) Гледай, гледай, моята Любе вече дошла!

Люба: Вече? А пъкъ азъ мислѣхъ, че ще ми се карашъ, защото те оставихъ толкова дълго време да ме чакашъ? Но имахъ госте, та не можахъ по-рано да излѣза. Добъръ-денъ (ржкватъ се).

добра: (смутено): Добъръ-денъ. Смѣхъ ли да ти помогна? (сваля и горнята дрѣха) Ахъ, колко е хубава твоята дрѣха, колко е мека и колко топло държи:

Люба: Татко ми ъх донесе, кога бѣ ходилъ въ Сливенъ. Азъ имахъ по-напрѣдъ друга отъ свѣло сукно, съ коприна подплатена, но сега — добра е и тази. Много ъх обичамъ, защото татко нинадѣйно ми ъх донесе. Гледай-гледай колко хубава прѣстилка имашъ — какъ хубаво ти стои! Сама ли си ъх шила?

Добра: Да, сама.

Люба: Но — нѣма ли да ме поканишъ да седна?

Добра: Ахъ, прости ме, тъй съмъ разсѣена! Моля ти се седни!

Люба: (като се смѣе): Колко боязливо каза! Що ти е Добро? Ви ди се да не си живѣла много мѣжду знаменити семейства! Ала между приятелки е съвсѣмъ иначе. (отива до масата) Какъ той, тукъ тукъ всичко е изѣдено!

добра: А, да, та още не съмъ приготвила.

Люба: Сега трѣбва пакъ да те науча: винаги трѣбва да бѣдешъ готова, прѣди да ти дойде нѣкой на госте.